

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 95/16
V Luxemburgu 13. septembra 2016

Rozsudky vo veciach C-165/14 Alfredo Rendón Marín/Administración del
Estado a C-304/14 Secretary of State for the Home Department/CS

Právo Únie neumožňuje automaticky odmietnuť udeliť povolenie na pobyt štátnemu príslušníkovi krajiny nepatriacej do EÚ, ktorý má vo výlučnej starostlivosti maloletého občana EÚ, ani ho vyhostiť z územia EÚ len z dôvodu, že má záznam v registri trestov

Na to, aby mohlo byť prijaté, musí byť opatrenie na vyhostenie primerané a založené na osobnom správaní štátneho príslušníka krajiny nepatriacej do EÚ, pričom toto správanie musí predstavovať skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti hostiteľského členského štátu

Z dôvodu záznamu v registri trestov orgány hostiteľského členského štátu jednému štátnemu príslušníkovi krajiny nepatriacej do EÚ odmietli udeliť povolenie na pobyt a voči druhému vydali rozhodnutie o vyhostení, pričom maloleté deti týchto štátnych príslušníkov, ktoré sú v ich starostlivosti, sú štátnymi príslušníkmi daného členského štátu a občanmi Únie. Pán Alfredo Rendón Marín má vo výlučnej starostlivosti svojho syna španielskej štátnej príslušnosti a dcéru poľskej štátnej príslušnosti. Obe maloleté deti majú od narodenia bydlisko v Španielsku. CS je matkou dieťaťa britskej štátnej príslušnosti, ktoré sa spolu s ňou zdržuje v Spojenom kráľovstve a bolo zverené do jej výlučnej starostlivosti.

Pozornosť tlače sa upriamuje na skutočnosť, že vec C-304/14 bola predložená anonymne britským súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania a vydal rozhodnutie v tomto zmysle (tzv. „Anonymity Order“) s cieľom chrániť záujmy dieťaťa CS.

Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) a Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (imigračný a azylový senát Vyššieho súdu v Londýne, Spojené kráľovstvo) sa obracajú na Súdny dvor s otázkou, či samotná existencia záznamu v registri trestov môže odôvodniť zamietnutie práva na pobyt alebo vyhostenie štátneho príslušníka krajiny nepatriacej do EÚ, ktorý má vo výlučnej starostlivosti maloletého občana EÚ.

Vo svojich dnešných rozsudkoch Súdny dvor v prvom rade rozhodol, že **právu Únie odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje automatické odmietnutie udeliť povolenie na pobyt alebo automatické vyhostenie štátneho príslušníka krajiny nepatriacej do EÚ, ktorý má vo výlučnej starostlivosti maloletého občana Únie, len z dôvodu, že tento štátny príslušník má záznam v registri trestov, pokiaľ na základe tohto odmietnutia alebo vyhostenia musí dieťa opustiť územie Únie.**

Súdny dvor najskôr uvádza vysvetlenie, že smernica o voľnom pohybe a pobyte občanov EÚ a ich rodinných príslušníkov¹ sa uplatňuje na občanov EÚ a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú alebo zdržiavajú v členskom štáte inom, ako je členský štát, ktorého štátnymi príslušníkmi sú. V dôsledku toho sa táto smernica vzťahuje na situáciu pána Rendóna Marína a jeho dcéry poľskej štátnej príslušnosti, nevzťahuje sa však na situáciu pána Rendóna Marína a jeho syna, ktorý má španielsku štátnu príslušnosť, ani na situáciu CS a jej dieťaťa britskej štátnej

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).

príslušnosti: tieto deti sa totiž vždy zdržiavali v členskom štáte, ktorého štátnymi príslušníkmi sú. Na základe tejto smernice možno teda priznať právo na pobyt len pánovi Rendónovi Marínovi a jeho dcére, ktorá je Poľka.

Súdny dvor ďalej uvádza, že Zmluva o FEÚ priznáva každej osobe, ktorá je štátnym príslušníkom členského štátu, postavenie občana Únie. Na základe tohto práva má každý občan Únie právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov. Súdny dvor preto konštatuje, že synovi pána Rendóna Marína a dieťaťu CS, ktorí sú občanmi EÚ, je toto právo priznané. Súdny dvor spresňuje, že **Zmluva o FEÚ bráni vnútroštátnym opatreniam, ktorých účinkom je zbavenie občanov Únie možnosti účinného využívania práv, ktoré im vyplývajú z ich postavenia občana Únie.** V prípade, že by odmietnutie udeliť povolenie na pobyt štátnemu príslušníkovi krajiny nepatriacej do EÚ alebo jeho vyhostenie viedlo k tomu, že jeho dieťa, ktoré je občanom Únie a bolo zverené do jeho výlučnej starostlivosti, musí tohto štátneho príslušníka sprevádzať a teda opustiť územie Únie, by došlo k odopretiu využívania týchto práv.

Súdny dvor však spresňuje, že postavenie občana Únie nemá vplyv na možnosť členských štátov **odôvodniť výnimku** z práva občanov Únie alebo ich rodinných príslušníkov na pobyt (či už ide o právo vykonávané na základe smernice alebo Zmluvy), najmä z dôvodov **verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti**. Táto výnimka musí rešpektovať Chartu, **zásadu proporcionality** a vychádzať z **osobného správania dotknutého jednotlivca** s cieľom zistiť, či predstavuje **skutočnú, existujúcu a dostatočne závažnú hrozbu pre spoločnosť** hostiteľského členského štátu. Na posúdenie toho, či je táto výnimka primeraná zásade proporcionality, je potrebné zohľadniť určité kritériá, ktorými sú dĺžka pobytu tohto štátneho príslušníka, jeho vek, zdravotný stav, rodinná a ekonomická situácia, začlenenie do spoločnosti a kultúry hostiteľského členského štátu, intenzita jeho väzieb s krajinou pôvodu a stupeň závažnosti protiprávneho konania.

Pokiaľ ide o situáciu pána Rendóna Marína, Súdny dvor vysvetľuje, že odsúdenie v trestnom konaní, ku ktorému došlo v roku 2005, nemôže samo osebe odôvodniť odmietnutie udeliť povolenie na pobyt bez toho, aby bolo preskúmané jeho osobné správanie alebo prípadná hrozba, ktorú by mohol predstavovať pre verejný poriadok alebo verejnú bezpečnosť.

Okrem toho Súdny dvor pripúšťa, že za výnimočných okolností môže **členský štát prijať vyhostujúce opatrenie, ak sa odvolá na výhradu súvisiacu s ochranou verejného poriadku a verejnej bezpečnosti, pričom tieto pojmy treba vykladať reštriktívne.** Na odôvodnenie tohto vyhostujúceho opatrenia je nevyhnutné **zistiť, či vzhľadom na trestné činy, ktorých sa dopustil štátny príslušník krajiny nepatriacej do EÚ, do ktorého výlučnej starostlivosti bol zverený maloletý občan Únie, jeho osobné správanie predstavuje skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti.** V tejto súvislosti treba zohľadniť vyššie uvedené kritériá. Súdny dvor zastáva názor, že v prípade CS je úlohou britského súdu, aby **posúdil konkrétny stupeň nebezpečnosti protiprávneho správania tým, že zváži predmetné záujmy** (konkrétne zásadu proporcionality, najvyšší záujem dieťaťa a základné práva, ktorých dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor).

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie rozsudku ([C-165/14](#), [C-304/14](#)) sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499